

Téli chanson (után-érzés)

*Micsoda pária
jogfosztott pillanat
a tavaly Párizsa
tavalyi hó maradt*

*no emlék hol a perc
mikor a dallamok
szám nélkül jöttek
mikor láz forgatott*

*Egy busz huszonegyes
hosszú járdasziget
a kellék bármi ép
nem beszél senkinek*

*nem beszél nem ma már
Párizs hiába volt
Párizs akkor pedig
torkunkig áradott*

*Dal volt melódia
zene a mozdulat
bolyongás ébredés
mind az érzés-huzat*

*mely süvített sodort
Megérkezett a busz
elindult az idő
azóta visszahúz*

*Hadd teljesítse hát
törvényét a jelen
legyen súly sokaság
és jelentéktelen.*

(1990)

Budapest

Bárdos László

Fohász fóbia utánra

Tetőtől talpig beszorulva a bal sarokba
aggodalom birtoka voltam – nem, hiszen közegem
már a jelen lehet, csakis – onnan
méregetem a lépcsőt. Fölfele húzódkodni kellett.
Mármost bár az ilyesmi személytelen ügylet,
ügyem fogyása, megbocsátható és lebírható,
most, útközben mégis torkot rekeszt a nyelőcső,
a bélfal,
létszorongás sérve nyomul fel bennem, mert ama lépést...
hát még egyszer. Majd. Vagy zuhanok. Gyönyörű út
terminusán.
Most egyelőre e fémvázaz gyomorban falhoz lapulok –
kivárás,
útitársaim gyengéden beszorítanak a falhoz,
Toyota, biccentek elismerően én is, mesteri kisbusz,
közben folytatom időm. Moccanni nem szabad
– fölösleges –, de egyszer, pontosan akkor,
a nap ekliptikája
kiszámíthatatlan, óra se látszik e zugban,
mégis tévedhetetlen lesz az az akkor. Akkor kötelesség
leszállni. Addig élek. Vagy-vagy. Itt e homályban
megereszkehdhet az éberség, kihagyhat a létharc,
tengeri, intrauterin kényelem... csak ne volna a távoli
kényszer.
A feladat, mely enyém csak, amelytől
foszlani kész húscsomó minden légnemű gondolatom...
Milyen művészet e kitartott hang
legperemén ücsörögni, saját szólamom
fölfüggesztve talán végtelenül, de e talánnál
csalfább játék nincsen. Ami várat,
óhatatlan elémlép, pontosabban
megköveteli, hogy majd magam belépjek.
Most lappanghat valamennyi

képességem, mert a talentumok épp most nem
sokasodnak,
képtelen ernyedtség érlelgeti most csak a lelket,
össze se zárul még az állítmány a messzi alannyal,
a szándékon kifog önerejük a szavaknak,
nincs heuréka, egy alappont, a már megelemezett
ittlét most nem szikrázik össze tizenvalahányadik
attribútumával, üres szem üres papíron fut;
„vagy zuhanok.” Akkor. Az utolsó pillanatig
egyenlő távolság a jövőtől. Ha viszont nem...
hogya leléptem, hogya belépésem
észrevétlen lesz majd a világba
– mert csakis ennyit óhajtok, csakis
azt, hogy ezeregyedik megszületésem
véres lucska ne tűnjön fel akárkinek, senkinek –
zúdul majd a lekötött, zabolázott
szél, az északi szél, a nyugati, keleti, déli,
újra felöltöm mind a tulajdonságaimat,
bontakozom, véget ért a felszögezett Neküia,
tréfás szót engedhetek el, addigra mögöttem a léptem,
távolról már most idesejlik
valamely nyomaték két-három szavamon,
melynek fullasztó boldogságát befelé nyelem úgyis,
s felrémlik az Androméda-ködben
más szabad szemének láthatatlanul
egy, legfőbb két agyonérlelt, romolhatatlan
oltalom, érv, testté váló, késői megoldás.

Budapest

Bárdos László